

Εθιμνικό μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΔΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀρτέμη μ' ἀναστατώσανε. Ἐσκόπευε νὰ καλέσῃ γιὰτὸν; Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν με συνέφερε καθόλου, αὐτὸ θὰ μοῦ ἀνέτρεπε ὅλα τὰ σχέδια. Ὁ γιὰτρός θὰ καταλάθαινε ὅτι κάθε ἄλλο, παρὰ ἄρρωστη εἶμαι. Ἐπρεπε νὰ προλάβω τὸ κακό. Πῶς ὅμως;

Προσποιεῖτο ὅτι συνέρχομαι καὶ κύτταξα ξαφνισμένη δὴ-θεν ἔμπρός μου.

—Λίγο νερό, σὰς παρακαλῶ! ψιθύρισα.

Ἡ καμιοριέρα ἔτρεξε νὰ μοῦ φέρῃ νερό.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ἀρτέμης με πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε :

—Πῶς εἶσαι, ἀγαπητὴ μου;

—Κάπως καλύτερα, ἀπάντησα.

—Ξέρεις... ἀποφάσισα νὰ καλέσω τὸν γιὰτρό νὰ σὲ δῇ. Πρέ-πει νὰ τὸν δεχτῆς, φλώρα. Δὲν εἶνε αἰαστὸ νὰ ἀποφεύγουμε τὴν ἱατρικὴ βοήθεια ὅταν εἶνε μάλιστα ἀνάγκη.

—Σὰς παρακαλῶ, τοῦ εἶπα, δὲν ἔχω τόσο ἀνάγκη γιὰτρόν, ὅσο ἡσυχίας. Εἶμαι βέβαιη πῶς αὐριο θὰ εἶμαι ἐντελῶς καλὰ.

Ἄρκεϊ νὰ ἡσυχάσω λίγο.

Ὁ Ἀρτέμης εἰδοτάξε ἀκόμη.

Φοβῶταν γιὰ τὴν κατάστασί μου, μὰ δὲν ἤθελε καὶ νὰ με δυσαρεστοῖ. Καὶ στὸ τέλος ὑποχώρησε.

—Ἄς γίνει ὅπως θέλετε, μοῦ εἶπε. Ἄρκεϊ νὰ μὴ ἐπιδεινωθῇ ἡ κατάστασίς σας...

Μοῦ μιλοῦσε ἔνανι στὸν πληθυντικό. Κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν κάπως ὑπόπτος. Ἴσως δὲν πολυτίστευε στὴν ἀρρώ-στεια μου. Μὰ δὲν ἤθελε καὶ νὰ μοῦ τὸ δείξη ἀπολύτως.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μῆκε ἡ καμιοριέρα καὶ μοῦ ἔφερε τὸ νερό πὺ ζήτησα.

Ὁ Ἀρτέμης με βοήθησε ν' ἀνασηκωθῶ στὸ κρεβάτι γιὰ νὰ τὸ πῶ. Ἐμείναμε κατόπιν πάλιν μόνοι.

—Μήπως θέλεις νὰ κοιμηθῆς; Ἰσως δὲν ἔχω τόσο ἀνάγκη γιὰτρόν, ὅσο ἡσυχίας. Εἶμαι βέβαιη πῶς αὐριο θὰ εἶμαι ἐντελῶς καλὰ.

—Ὁχι ἀκόμα... ἀπάντησα.

—Δὲν σ' ἐνοχλῶ;

—Ὁχι, ἔχι... καθόλου.

Αὐτὸν εὐχαρίστησε.

Εἶδα μιά λάμψη ἱκανοποίη-σως στὰ μάτια του.

—Δὲν θὰ ἤθελες νὰ πιῆς ἕνα γάλα μὲ τσαΐ; μὲ ρώτησε σὲ λίγο.

—Ὁχι, εὐχαριστῶ, ἀποκρίθη-κα. Δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξι.

—Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆς, ἄρ-χιζε νὰ με συμβουλεύει. Μιά μικροαδυναμία εἶνε πού θὰ περά-σῃ εὐκόλα καὶ γρήγορα. Ἦθε-λα νὰ φέρω τὸν γιὰτρό γιὰ νὰ εἰμαστε ὅπως ἔτσι...

Ναί, ναί, δὲν ἔχεις τίποτε, ἀγα-πητὴ μου. Εἶμαι μάλιστα βέβαι-ος πῶς μάλιστα δὲς τὴ μαμά σου, θὰ γίνης ἀμέσως καλὰ...

Τὰ λόγια του με συγκινήσανε.

—Σὰς εὐχαριστῶ! ψιθύρισα. Εἰσαστε πολὺ καλὸς μαζὺ μου.

Ἐνοιῶσε συγχρόνως τὰ μά-τια μου νὰ βουρκώσουν. Βρισκό-μουν σὲ μιά ἀλλόκοτη στιγμή μεγάλης συγκινήσεως...

Θὰ ἤθελα νὰ κλάψω, νὰ κλά-ψω πολὺ.

Νὰ κλάψω γιὰ τὸν Ἀρτέμη, γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, γιὰ τὴν κατάστασι αὐτὴ πού δὲν ἤ-ξερα ποιὸ θάταν τὸ τέλος τῆς, γιὰ ὅλα, γιὰ ὅλα...

Ἡ καταπάνορη αὐτὴ συγκινή-ση...

—Παίδι μου, ἀγαπημένη μου φλώρα, κάμε κουράγιο...

οἱ μου, τὸ θούρκωμα τῶν ματιῶν μου, ἔκαναν τὸν Ἀρτέμη πῶ-τροφερό. Δὲν ἤξερε πειὰ πῶς νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Ἐπαίρνε ἀ-σφαλῶς τὰ δάκρυά μου γιὰ δάκρυα μετανόιας. Ἄρχιζε νὰ ἐλ-πίζη στὴ συμπάθειά μου, στὴν ἀγάπη μου... Νόμιζε πῶς ὁ πά-γος ἀναμεταξὺ μας ἔσπασε πλέον, ὅτι ἡ ἀγκαλιά μου ἦταν ἀ-νοιχτὴ πειὰ γι' αὐτόν.

Μοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά κι' ἄρχισε νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ τρυφε-ρά λόγια. Εἶχε σκύψει τόσο κοντά μου, ὥστε ἔνοιῶθα τὴν πνοή του ἐπάνω στὸ πρόσωπό μου. Κι' ἡ πνοή του αὐτὴ μ' ἔκαιγε σὰν φλόγα καὶ μ' ἔκανε συγχρόνως ν' ἀνατριχιάζω.

Ἐτόσο συγκρατηθῆκα. Δὲν ἤθελα νὰ τοῦ δεῖξω τί αισθα-νόμουν, δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἀπογοητέψω.

Πάνω στὴ χαρὰ του καὶ στὸν ἐνθουσιασμό του αὐτό, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἡούχασε, ἀγάπη μου. Δὲν πρέπει νὰ συγκινεῖσαι. Ἡούχα-σε κι' ὅλα θὰ περάσουν, ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ... Αὐριο κιάλας θᾶσαι θαυμάσια στὴν γυεία σου... Ναί, ναί... Τὸ μαντεύω, τὸ προαισθάνομαι. Μόλις μάλιστα κατέβω στὴν Ἀθήνα, θὰ σοῦ στείλω, πρῶτ-πρῶτ, ἕνα μεγάλο μπουκέτο σπὴν ἄνθη. Αὐτὰ θὰ εἶνε τὸ γιὰτρικό σου. Θὰ σοῦ μεταδώσουν τὴ δροσιὰ τους. Θᾶ-λεγα καὶ τὴν ὡμορφιά τους, μὰ εἶσαι τόσο ὠραία, φλώρα μου, πού θὰ σὲ ζήλιασαν κι' αὐτὰ τὰ λουλούδια...

Θέε μου!... Ἐκανα κουράγιο γιὰ νὰ μὴ φανερώσω τὴν ἐντό-ποι πού μοῦ κινεῖσαν τὰ λόγια του. Ἡμουν τόσο ἐκνευρισμένη, πού ἄρχισα πάλι νὰ ἐνοχλοῦμαι ἀπ' τὴν παρουσία του. Τὴ συ-γκίνησι μου τὴν διεδέχθη τῶρα μιά κούρσας ἀσυγκράτητη...

Μισόκλεισα τὰ μάτια μου...

Ὁ Ἀρτέμης τὸ πῆρε κι' αὐτὸ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς συγκινή-σεως καὶ τῆς εὐχαριστήσεως πού μοῦ προξένησαν τὰ λόγια του καὶ συνέχισε :

—Ναί, ἀγάπη μου, ὅλα, ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ, νὰ τὸ δῆς. Θὰ ρθῇ καὶ ἡ μητέρα σου, ἀφοῦ τὸ θές. Καὶ τὰ ἄνθη αὐριο θὰ σοῦ τὸ στείλω μὲ τὸ Λεάνδρου... Τὸ καταλαβαίνω, ναί... Πρέπει νὰ-χῆς κάποια συντροφιά... Νὰ βλέπης τοὺς δικούς σου, νὰ μι-λάς, νὰ περνᾶς τίς ὥρες σου εὐχάριστα. Ἐτσι δὲν εἶνε, ἀγα-πητὴ μου :

—Εὐχαριστῶ, ναί, ψιθύρισα.

—Ὁραία λοιπόν! Εἶμαι μά-λιστα βέβαιος πῶς κι' ὁ Λε-άνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμησε τόσες ἡμέρες πούθετε νὰ ἰδωθῆτε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νέος ὁ Λεάνδρος. Παίδι ἀκόμα, μὰ ἀρ-κετὰ καλὸς...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμιά ἀπότομη κίνησι καὶ φανερωθῶ. Γιατὶ μοῦ πᾶλε-γε ὅλ' αὐτὰ γιὰ τὸ Λεάνδρου; Σκοπίσες, γιὰ νὰ με ψαρέψῃ, γιὰ νὰ δῆ τίς διαθέσεις μου; Μάλλον ὄχι. Μιλοῦσε ἔτσι πά-νω στὴ χαρὰ του. Ἐλπίζε πῶς ἔτσι θὰ με κατακτοῦσε πιὸ εὐ-κόλα... Ἐκανε μάλιστα τὴ θυ-σία ν' ἀφήσῃ τὸ Λεάνδρου νὰ ρθῇ νὰ με δῆ...

Δὲν ἔδειξα ὥστόσο, ἀκούγον-τας τὰ λόγια του, καμμιὰ συ-γκίνησι, καμμιὰ ταρῆχη. Οὕτε χαρὰ, οὕτε λύπη. Κι' ὁ Ἀρτέ-μης ἐξακολούθησε νὰ μιλά, νὰ μιλάει ἀκατάπαυστα, βέβαι-ος γιὰ τὸ θρίαμβό του, γιὰ τὴν ἐπιρροή του ἀπάνω μου.

Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ἡ μητέρα μου δὲν φαινόταν. Για-τί ἄραγε; Τὴν εἶχαν εἰδοποιή-σει ἀργὰ ἢ δὲν τὴν εἶχαν εἰδο-

—Παίδι μου, ἀγαπημένη μου φλώρα, κάμε κουράγιο...

ποιήσει καθόλου;

"Αν και η φλυαρία του Άρτέμη με είχε ζαλίσει, αν και αισθανόμουν την επιθυμία να μείνω μόνη πλέον, γύρισα έν τούτοις και του είπα:

—Είδοποιήσατε, είπατε, τη μητέρα μου;

—Και βέβαια, αγαπητή μου. Γιατί ρωτάς; Άνυπομονείς; Θά έρθη, μην ανησυχής, Φλώρα μου. Έν ανάγκη θά τηλεφωνήσω, θά στειλώ τ' αυτοκίνητο νά την πάρη...

—Εύχαριστώ, του άπάντησα. Άς περιμένουμε λίγο ακόμη...

(Άπ' τ' Ημερελέγιο τής Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεται—Η μητέρα μου ήρθε την επομένη τ' πρωί, πολύ πρωί μάλιστα.

"Όταν ο Άρτέμης μ' άφησε νά ήσυχάσω, βλέποντας τή λύπη μου, μού πρότεινε νά στειλή τ' αυτοκίνητο νά την πάρη. Μά δεν τ' δέχτηκα. Η ώρα ήταν πειά περασμένη. Κι' εζ' άλλο έπρεπε νά κοιμηθώ, άφου προσποίοντα την άσρωστη.

"Η συγκίνηση πονούωνα στο άντικρυσμα τής μητέρας μου, δεν περιγράφεται. Άγκυλιαστήκαμε παράφορα, σαν νάχαμε νά ιδωθούμε χρόνια.

"Η καλή μου μαμά άνησυχής, βλέποντάς με κρεθβατωμένη. Μά την καθυόουαα. Τής είπα ότι ήμου άπλως κουρασμένη.

Κάθησε πλάι στο κρεβάτι μου και μιλήσαμε επί ώρες, για χίλια-δυό πράγματα. Πόσο ήταν άνησυχη! Ηέξερε τί είχε συμβεί με τόν Άρτέμη κι' εύχαριστήθηκε όταν την διαβεβαίωσα ότι όλα πηγαίνουν καλά πειά.

—Παιδί μου, μού είπτε, κι' ή φωνή τής έτρεμε, άγαπημένη μου Φλώρα, κάμε κουράγιο, διόζε κάθε κακή σκέφι άπ' τ' κεφάλι σου, για τ' καλή σου, για τ' καλό όλων μας. Είσαι ή γυναίκα του άνθρώπου αυτόυ πλέον, Φλώρα. Σκέψου του αυτό, κόρη μου, καλή μου κόρη...

—Μην ανησυχής, μαμά, τής άπάντησα. Πρέπει νά είσαι άπολύτως ήσυχη. Θά κάμω... ό,τι μου ύπαγορεύει ή καρδιά μου.

—Ο Θεός νά σε φωτίση, παιδάκι μου! Η μητέρα μου σκεφτόταν νά φύγη τ' μεσημέρι.

Μά δεν την άφιασε.

"Από αήτην ξεαρτούσα πλέον τ' πών. Άν έμεινε κοντά μου, ό Άρτέμης δεν θά τολμούσε νά μ' ένοχλήση. Γι' αυτό ή μουν ύπερβέβαιη.

Ήταν πρωί ακόμα.

Ο Άρτέμης είχε φύγει, πριν έρθει ή μητέρα μου. Άσφαλώς όμως θά έπιληροφορηότι τόν έρχομό της, φτάνοντας στην Άθήνα. Φεύγοντας πρωί-πρωί, μού ύποσχέθηκε ότι πρώτη του φροντίδα θά ήταν νά είδοποίηση τή μητέρα μου.

Βρισκόμουν πειά σ' μιá γλυκειά παραμονή. Θά έρχόταν ό Λεάνδρος. Ο Άρτέμης μού τ' είχε ύποσχεση αυτό ρητόως και θά κρατούσε τ' λόγο του...

"Έξω ό καιρός ήταν θαυμάσιος.

"Όλα γελοούσαν.

Ο ούρανός ήταν όλοκάθαρος και καταγάλανος, ό ήλιος έλαμπε, μ' όλο του τ' μεγαλείου. Χαρά Θεού!.. Κι' ή γλύκα αυτή του καιρού είχε μεταδοθ' και στην καρδιά μου.

Γιατί;...

"Ω, στό γιατί αυτό δεν τολμούσα ν' άπάντησω!..

Τό γιατί αυτό μ' έκανε νά σφύνω, νά λιποθυμώ από εύδαιμονία κι' ν' ανατριχιάζω από φόβο...

Γιατί;... Γιατί;...

Γιατί χτυπούσε έτσι ή καρδιά μου, στόν παραμικρό θόρυβό που άκούγονταν στό δρόμο;

Γιατί με μεθούσε, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τ' φλόγιο κελάδημα τών πουλιών;

Γιατί ζήτησα τόν καθρέφτη και κυττάχτηκα μέσα σ' αυτόν, έπι πολλή ώρα, γιατί χτένια με τόσο έπιμέλεια τά μαλλιά μου, γιατί έλαβα κάθε φροντίδα νά είμαι ώραία και δροσερή τ'ο πρώτό αυτό;

Γιατί;... Γιατί;...

Για νά με ζήλευση τά λουλουδία που θέεφνε ό Λεάνδρος, όπως μού είπτε ό Άρτέμης; Για τά λουλουδία ή για...;

Θέέ μου, δεν τολμώ νά συνεχίσω!..

Η σκέψις μου σταματά.

Φοβούμαι κι' έλιπίζω, έλιπίζω και φοβούμαι!..

Είπα ώστόσο στή μητέρα μου ότι πρόκειται νάρθη ό Λεάνδρος. Η μητέρα μου εξαφνίστηκε. Τής φάνηκε παράξενο αυτό, γιατί ήξερε τις διαθέσεις του Άρτέμη, άπέναντι του γιού του.

—Μην άνησυχής, μαμά, τής είπα. Ο Λεάνδρος θάρθη με την άδεια του πατέρα του. Μού τό είπτε από χτές ότι θά τόν στείλη νά μού φέρη άνθη.

Τά λόγια μου την καθυόουααν.

—Άφου είνε έτσι... ψιθύρισε.

Συμβαθούσε κι' ή ίδια τ'ο Λεάνδρο πολύ, περισσότερο πάντως άπ' τόν πατέρα του.

Η ώρα ήταν πειά δέκα. Κι' ό Λεάνδρος δεν είχε φανή

Τί άργά που περνάει ή ώρα!

Και πόση άνυπομονή μ' είχε πιάσει, Θεέ μου!..

"Έργονταν στιγμές που περνούσαν άπ' τ' μυαλό μου κανέσ σκέψεις. Ίσως ό Άστ'έμης μετάνοιωσε...

Ίσως σκέφθηκε καλύτερα και πιό ψυχράσια κι' άποφάσισε ν' άποφύγη τή συνάντησ' αυτή...

Ίσως... Ίσως, χίλια ίσως, που με βασάνιζαν τρομερά.

Κύτταζα διαρκώς τ'ο ρολόγι.

Η ώρα περούσε και δεν φαινόταν κανέσι...

Άξασνα άντήχησε τ'ο κουδούσι.

Πόος μπορούσε νά ήταν;

Ο Λεάνδρος θά έρχόταν άσφαλώς με αυτοκίνητο, γι' αυτό ήμου βέβαιη.

Τότε;...

Κανένας περαστικός ίσως, κανένας

γειτόνας.

Ξανακάθησα στή θέσι μου και περίμενα, περίμενα...

Η μητέρα μου καθισμένη κοντα στό παράθυρο, κύτταζε έξω, την ήλιόλουστη έξοχη.

Άκουσα την πόρτα κάτω ν' άνοιγη.

Θά είχε κατέθη ή κυρά-Μάρθα...

Κι' άξασνα άντήχησε ή πρόσφαρη, καθαρή, κελαρυστή φωνή του Λεάνδρου.

"Ήταν αυτός! Είχε έρθει πεζός!

Γιατί τάχα;

Σηκώθηκα και θγήκα στό σαλόνι.

Ο Λεάνδρος στεκόταν δρθώς, μ' ένα μεγάλο μπουκέτο από σπάνια λουλουδία θερμιοκτηπίου, τά περισσότερα, στό χέρι.

Μόλις μ' άντίκρυσε, ή μορφή του φωτίστηκε. Μούσφιξε τ'ο χέρι και μού πρόσφερε τ' άνθη.

—Από τ'ο μαμπα, είπτε, γελώντας όλόκληρο. Είδετε τ'ο θαύμα, μαμά!

αυτόν έπι πολλή ώρα...

Μού είπτε ό ίδιος ν' ανέχω νά σας δω, νά σας κρατήσω συντροφιά και μούδωσι κι' αυτό τά άνθη.

Σταμάτησε, πήρε βαθεία την άνταπόη του και συνέχισε καταχαρούμενος:

—Δεν ραντάξεσαι, μητέρα, πόσο είμαι εύχαριστήμένος! Τώρα πειά θά μπουτώ νά σας βλέπω, θάρχωμαι τακτικά, όποτε θέλω...

Τόν κυττούσα χαμογελώντας.

"Ένοιωθα έξαιρετική εύχαρίστησι νά τόν άκούω νά φιλαρη έτσι πρόσφαρα.

Τή στιγμή αυτή μπήκε στό σαλόνι ή μητέρα μου.

Ο Λεάνδρος έτρεψε νά την χαρηθή.

—Ά, τί καλά! είπτε. Είνε κι' ή μαμά σας εδω. Θά είστε πολύ εύχαριστήμένη, μητέρα, δεν είν' έτσι;

Τόν παρακάλεσα νά καθήση κι' έτοποθέτησα τά άνθη σ' ένα μεγάλο άνθοδοχείο.

Έτχαμε τόσα νά πούμε!

Μ' εύχαριστούσε τόσο ή καλή του συντροφιά!..

—Πόσο άλλαζε ό πατέρας! μού είπτε ό Λεάνδρος. "Έγινε άλλος άνθρωπος.

—Ναι;

—Μά ναι. Δεν τόν εγνώρισα σήμερα, τόσο ήταν διαφορετικός. Έλαμπε από χαρά.

Η πληροφορία αυτή, δεν ήταν ώστόσο, και τόσο εύχαρίστη για μένα.

Ηέξαρε από πού προερχόταν ή μεταβολή στό χαρακτήρα του Άρτέμη. Έλαμπε. Κι' έτρεμα στή σκέφι ότι θά άπογοητευόταν πάλι, πολύ γρήγορα μάλιστα.

Θέέ μου! Τά πράγματα έτσι, όσο πηγαίναν και μπερδευότουσαν περισσότερο...

(Άκολουθεί)

Ή εικονομηκή μας σελίς διαφωτίζει και τόν πλέον άνίδοο κι' άπλειόδη άγνωστώη μας περί τής πορείας τών εικονομηκών πραγμάτων τευ τέπυ μαξ.